

LA DIGNITAT INFINITA DE LA PERSONA HUMANA

Recentment el Dicasteri per a la Doctrina de la Fe de la Santa Seu ha publicat una declaració sobre la dignitat humana titulada *Dignitas infinita*. Este document ix a la llum quan s'acaba de celebrar el 75 aniversari de la Declaració dels drets humans promulgada per l'ONU l'any 1948, un esdeveniment que va constituir una extraordinària ocasió que el nostre temps oferix perquè la dignitat humana siga reconeguda més eficaçment i promoguda universalment. La Santa Seu, en publicar esta declaració, vol recordar els principis fonamentals de l'antropologia cristiana i oferir unes reflexions davant alguns corrents culturals i comportaments que no es donaven en aquell moment, i que convertixen en drets el que, en realitat són violacions greus de la dignitat humana.

La primera convicció que inspira esta declaració és que el fonament de la dignitat de la persona humana es troba en el fet que tots els éssers humans han sigut creats a imatge i semblança de Déu; estan units a Crist qui, per la seua encarnació ha assumit en si tot l'autènticament humà i s'ha acostat a tots, de manera especial a aquells que vivien en situacions més deshumanitzadores, reconeixent d'esta manera, la dignitat de tota persona, i sobretot, la d'aquelles que eren qualificades de "indignes"; i mostrant, d'esta manera, que la dignitat de les persones no depén de les condicions en les quals es desenvolupa la seua vida. Finalment, la idèntica dignitat de tots els éssers humans naix també del fet que tots estem cridats al mateix destí últim. La dignitat de les persones no depén, per tant, ni de les modes ideològiques canviants ni de la voluntat humana.

Entre els nous comportaments o conviccions que es van generalitzant caldria esmentar els següents: la consideració de l'avortament i de l'eutanàsia com a drets que cal respectar i protegir; la pràctica de la maternitat subrogada, que convertix a l'ésser humà en un objecte que es compra o es ven; l'aplicació, sovint indiscriminada, de pràctiques basades en els principis de la ideologia de gènere que poden tindre conseqüències irreversibles en les persones; el tracte despectiu a immigrants que no naix en la consideració de la persona humana. En el fons, tots estos comportaments es fonamenten en la consideració dels propis desitjos com si foren drets que han de ser complits.

Hi ha un altre fenomen que als cristians ens ha de preocupar: es tracta de la ideologització dels drets humans. Esta declaració naix del principi que el respecte a la dignitat humana exigix la defensa dels drets de totes les persones en totes les seues circumstàncies. Això implica que no es pot absolutitzar la defensa d'uns drets i ignorar altres com si es tractara de drets secundaris. La defensa de la dignitat de la persona humana no pot dependre es consideracions ideològiques nascudes dels programes polítics, sinó de la centralitat de la persona, creada a imatge i semblança de Déu, dignificada per l'Encarnació del Fill de Déu i cridat a una vocació sobrenatural. Qui té esta mirada sobre l'ésser humà no sotmet la seua fe a cap ideologia, sinó que és la fe la que el porta a tindre una mirada pròpia sobre la persona humana.

***Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València**